

Circuit automobilista

Caldes de Malavella no dóna permís perquè no s'ha presentat projecte

L'ajuntament de Caldes de Malavella (la Selva) ha fet un comunicat arran de les recents informacions publicades sobre el circuit que el Reial Automòbil Club de Catalunya vol fer en aquell terme municipal. Hi fa avinent que no ha donat el permís de construcció perquè fins ara no se li ha presentat cap projecte.

El circuit per a curses de fórmula 1 que el RACC vol fer a Caldes de Malavella és en uns terrenys que pertanyen gairebé íntegrament al municipi esmentat. Una petita part pertany als de Sils i Vilobí d'Onyar. Fa uns tres anys que el RACC va obrir una pista forestal en aquests terrenys sense demanar cap permís ni comunicar-ho a l'ajuntament.

Un camí públic travessa el futur circuit

El primer contacte oficials que va tenir l'ajuntament de Caldes amb els propietaris del terreny on es vol fer el circuit s'esdevingué fa un any, si fa no fa. Fou un constructor d'obres qui, en nom del club, va anar a demanar permís per tancar els terrenys. Abans de fer-ho calia desviar un camí públic que els travessa: l'antic camí ral de Girona a Barcelona, que és paral·lel a la N-II.

Segurament per les dificultats que representava aquest desviament d'uns quants quilòmetres de camí, en tot l'any no s'ha tornat a parlar del tancament. Malgrat això, l'afar serví perquè s'iniciés un diàleg entre l'ajuntament i el RACC. Primer foren els tècnics encarregats del projecte del circuit, que es reuniren amb membres de l'ajuntament i amb tècnics que redacten la revisió del pla general d'ordenació urbanística del municipi. Després van venir d'altres contactes.

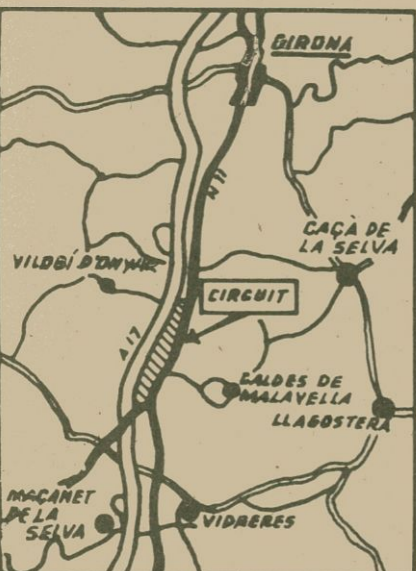
Les urbanitzacions són suficients per a destruir els boscos

La nota de l'ajuntament de Caldes explica que la posició del consistori «ha estat sempre de diàleg». Els beneficis que la població del municipi pot obtenir amb la construcció del circuit no són gaire clars. En canvi, «**existeixen alguns inconvenients ben patents: l'aglomeració de persones i l'excessiva circulació per la carretera que travessa la població.**» S'hi afegeix l'inconvenient que la infraestructura de la vila no està prevista per a aquestes aglomeracions. I més «**tenint en compte que darrerament, a la població normal, cal sumar-hi un nombre important de parcel·listes de les urbanitzacions veïnes.**»

Des d'un punt de vista ecològic hi ha un altre inconvenient: «**La dotzena llarga d'urbanitzacions són suficients per a destruir els boscos i no cal, a més el circuit.**» Malgrat això l'ajuntament de Caldes de Malavella ha indicat explícitament que està disposat a concedir l'autorització «**dintre unes normes que respectin l'entorn.**»

Condicionament econòmic

Després de les reunions esmentades, l'ajuntament i el RACC van arri-

La situació del circuit fóra immillorable quant a comunicacions per carretera, tren i avió.

bar a un acord. Per una banda, el pla general d'ordenació que està vigent no preveu la possibilitat d'una instal·lació esportiva com el circuit de curses automobilístiques que el RACC hi vol fer. Si per cas, cal una revisió del pla general, que l'ajuntament ja havia iniciat però que costarà diners. El RACC es comprometé a pagar una part d'aquestes despeses, a canvi que l'ajuntament es comprometés a donar el permís.

Ara que ja semblava resolta la

qüestió, resulta que l'ajuntament no vol donar el permís promès. La raó oficial és que el RACC «**no ha presentat el projecte corresponent, que n'és condició indispensable.**» Per això la nota municipal s'excusa dient que «**donar-lo sense tenir un projecte seria tant com donar una patent de cors per a fer qualsevol disbarat.**»

Una pel·lícula de dibuixos animats

L'únic coneixement de com serà el circuit el té el consistori gràcies a les explicacions que n'han donat els redactors de l'avantprojecte i gràcies a una pel·lícula. Es un film de propaganda del circuit que el RACC va fer projectar a l'ajuntament el dia 12 d'aquest mes. S'hi presenten «**una sèrie de dibuixos molt ben fets, molt**

comercials, però absolutament in-concrets.»

La nota municipal acaba reafirmando la voluntat de col·laboració que té el consistori de Caldes de Malavella «**sempre que es respectin unes normes de salvaguarda del patrimoni comú i no es degradi l'entorn. I que alhora la instal·lació no causi problemes a la vila.**»

A les planes esportives de l'AVUI han sortit en diverses ocasions algunes informacions sobre el circuit de Caldes de Malavella. El 20 de gener del 1979 s'hi va publicar, a més, una foto aèria del circuit on es veia l'itinerari de les curses. S'hi havia desbrossat en una amplària de cinc metres, tot i que el traçat definitiu n'ha de tenir vint-i-un, per tal de fer-hi vorapistes i carreteres laterals per als serveis d'ambulàncies, bombers, etc.

La foto aèria del circuit permet de veure l'autopista a l'esquerra, la N-II a la dreta i el camí ral de Girona a Barcelona que travessa el circuit pel mig

La volta a Catalunya en 80 dies (40)

Quan mataven pels carrers

Un cop d'ull superficial a les terres urgellenques ens podria fer creure que aquest empori de riquesa i de treball ha estat sempre un país feliç. Tanmateix, feu per manera d'entrar a les cases, aconseguí de seure a la taula del menjador, soja la muda iconografia estereotipada del santsopar i de l'aparell de televisió feliçment apagat, i escolteu el que explica la padrina. No tot ha estat flors i violes.

—Mataven a molta gent. Quan van entrar els nacionals, a la meva àvia li va donar una bufetada que fins va haver d'anar al metge. A mi, que acompanyava la iaia, també em van pegar. Ens van pegar a l'una i a l'altra. Jo tenia divuit anys i des d'aquell dia vaig dir: «**Jo no parlaré mai més el castellà.**»

A l'entrada dels nacionals

Resulta que la meva àvia havia quedat viuda molt jove, als vint-i-vuit anys. I com que tenia molts fills va haver d'anar a treballar. Anava a un convent que hi ha a Bellpuig, a rentar la roba. En esclatar la guerra, els capellans van marxar i no hi va quedar ningú. Durant la guerra, que el front va durar nou mesos, el convent es convertí en un hospital de sang, i aleshores la meva àvia rentava la roba dels ferits. I com que ella hi anava per les pessetes, per menjar, doncs, tant li feia rentar pels uns com pels altres. Quan estaven a punt d'entrar els «nacionals» van passar uns camions (dels republicans) i els qui hi anaven van dir a la gent del poble que tothom que volgués marxés amb ells, perquè ens matarien a tots. I llavors el meu pare va dir: «**Per a morir nos de gana per aquests mons de Déu ja ens poden matar.**» I així, quan van entrar els nacionals, van preguntar: Qui ha quedat, d'aquest poble? on han marxat? Doncs, poca gent. I on han portat els ferits?

Tothom dient: no ho sé, no ho sé. I algú va dir: L'única que ho pot saber és una senyora vella que rentava la roba dels ferits. Només va caldre que diguessin això perquè enviessin a la meva àvia un paper dient que es presentés a la guàrdia civil.

El temps i les vicissituds havien enderrocat els coberts del Cal Curià, a Agramunt. Ara, la vila es disposa a reconstruir la casa

La meva mare, que estava a punt de tenir una criatura —la Maria Rosa—, em va dir: acompanya-la tu. Arribem allí on estaven els nacionals i diuen, en castellà: «¿Dónde han llevado los heridos?» I la meva àvia respon:

—No ho sé, no ho han dit. Vam bufetada! I jo, és clar, em vaig posar a plorar. I un altre dels nacionals, que era de més bon cor, em veure'm plorar, em pregunta: què passa? I jo dic: Es que estan pegant a la meva àvia. I ella no sap llegir ni escriure ni parlar el castellà. I aquell home em va dir: «Hable usted, hable usted». I ell mateix va dir a l'altre que pegava: Aquesta senyora és analfabeta i no sap parlar el castellà. Però el qui pegava va respondre enfurimat: Què vols dir amb això? Que no saps que s'ha d'obligar a parlar la «lengua del Imperio?», però el primer feia cara de dir, home, és una dona vella... I jo

vaig parlar en castellà. I em van preguntar...

—¿Cómo se llama esta vieja?»

—Josepa Verdguer Roig, —vaig respondre.

—Pues quieres traducirme este nombre al castellano?»

—No ho sé, em penso que Verdguer no es pot traduir. Posi Verdguer, no sé si serà castellà o no —vaig dir.

—Pero, ¿qué quiere decir?»

Es clar, jo li vaig dir que no ho sabia. I va continuar:

—¿Y qué más? ¿El otro apellido?»

I jo vaig dir: Roig. Una R, una O, una I, una G. Fins l'hi vaig dir lletra per lletra. Però em va tallar cridant:

—Pero, ¿qué quiere decir este nombre?»

I jo vaig tenir una mala pensada, perquè vaig pensar que Roig, en castellà deu ser «rojo» i ho vaig dir

Contaminació dels rius Es neteja l'Onyar i s'embruta la Noguera Pallaresa

La campanya de neteja intensiva del riu Onyar ja comença a donar resultats satisfactoris segons han informat fonts municipals de Girona.

El que es fa ara és netejar els col·lectors laterals, del cabal que presenten un aspecte deplorable a causa dels materials en suspensió que porten.

L'ajuntament de Girona ha informat de les accions contra la proliferació dels abocadors incontrolats. Aquest estiu s'han suprimit els següents: el del carrer de la Selva, el del barri de Can Gibert del Pla, els de les zones de Sant Narcís i Güell i el de la pujada a la Torre d'Alfons XII.

Contaminació als rius del Pallars

Dos afluent de la Noguera Pallaresa, els que travessen les valls Ferrera i de Cardós, baixen aquest estiu força contaminats.

El riu que travessa la vall Ferrera es diu Noguera de Vallferrera i s'ajunta amb un altre afluent, en el poble d'Alins, la noguera de Tor. El que passa per Ribera de Cardós és la Noguera de Cardós. Tots dos rius s'ajunten amb la Noguera Pallaresa a Llavorsí.

La contaminació hi és apreciable a partir d'Alins de Vallferrera, i, segons sembla, s'ha produït per la runa i les deixalles que hi han llençat els estuejants.

Les aigües d'aquests dos afluent que neixen al Pirineu, s'havien conservat fins ara netes i incontaminades i aquest estiu suren bosses de plàstic, llaunes i deixalles de tota mena.

«rojo!» i em fum bufetada, ell!

I, per mi, vaig dir: ara no parlaré mai més castellà, de la barra que ha tingut de pegar-me.

En sortir, la iaia va dir-me: No ho diguis a ta mare, que ens han pegat, que es disgustaria! En tornar a casa, en tren, que era la primera vegada que hi anava, va dir: Direm que m'he donat un cop al tren. I en arribar, li vam posar segó al coll, que se li havia inflammat. I la meva mare que va dir: La primera vegada que aneu en tren, i us dóna un cop d'aire a la finestra. L'àvia em mirava a mi i jo la mirava a ella i no dèiem res. I no ho hem descobert mai, que ens van pegar. Una veïna va portar el segó, amb un torrat embolicat amb un drap. I la meva mare, que fa divuit anys que és morta, no va saber mai que havien pegat a la seva mare.

Pròleg a la Ribera de Sió

En sortir del Pla d'Urgell, i tirant amunt cap a Agramunt, Artesa de Segre i Ponts, em trobo, en primer lloc, en els dominis imprecisos d'una comarca natural, la Ribera de Sió, que no ha gaudit modernament de gaires reconeixements oficials. I jo crec que això passa perquè els buròcrates, asseguts als despatxos de les ciutats, no es prenen la molèstia d'anar pels camins polsosos, trepitjar els carrers dels poblets i parlar amb la gent. Tant hi fa que els buròcrates siguin d'un color o d'un altre. Si s'hi produeix un incendi, potser sí que es decidiran a agafar el cotxe oficial i moure's; però, en arribar al poble, el primer que faran serà a veure si a la fonda els preparen unes quantes costelletes amb all-i-oli. I els altres, els que fan vacances, es retrataran a la barana del iat sobre la silueta de la cala blava. Però, de baixar al poble i preguntar quina comarca és aquella i què els fa falta, d'això, res de res.

J Castellà-Gassol

Pròxim capítol:
AGRAMUNT: QUI TE PADRI,
EL BATEGEN